

Partea I

„E vina mea că mi-am închipuit că ceva ce nu se petrece la lumina zilei te poate face fericit.”

Ileana Vulpescu

Martie 1998

Mă uit la Rozé cum se piaptână la oglinda din camera noastră. Îi place mult reclama la Pantene, cu duduia care se piaptână de o sută de ori. E frumoasă Rozé, cu părul ei blond de moldoveancă și cu ochii albaștri. De fapt, nu o cheamă așa, dar îi plăcea mult că profa de engleză din generală îi dăduse numele ăsta. Problema era că nu toată lumea înțelegea numele pronunțat ca în engleză și în timp devenise un fel de Rozé, ca vinul. Era bine și așa. E prietena mea din toate timpurile, cum îmi place să o prezint. Petreceam vacanța de primăvară la mamaia mea, într-un sat aproape de București, dar suficient de departe cât să simți că ești blocat în timp. Era o primăvară cam cu năbădăi, încă făceam focul în sobă. În cameră era plăcut, ne spălaserăm pe cap în lipsa lu' mamaie, că ne spălam cam des, după părerea ei, și asta presupunea să folosim boilerul.

Ce vreme ciudată! Brazii din curtea din față se încovoiau și scoteau un sunet sinistru la fiecare

bătaie de vânt. Erau brazii plantați la nașterea surorii mele, aduși de la Borșa. Așa că și brazii au douăzeci și unu de ani, ca și sora mea. E cu patru ani mai mare decât mine.

– Ce faci? îmi zice Rozé, sărind pe patul și așa subred. Vezi că iar ai căzut pe gânduri. Te gândești la el? O să vină... știi că o să vină.

– Chiar nu mă gândeam la el. Nu și de data asta! Auzi, ai chef să faci niște turte? îi zic. Mamaie oricum ține post, noi mâncăm cu brânză.

– Bine, mă duc.

Ne echipăm cu câte un batic, să nu răcim, și merge fiecare în treaba ei. Eu prefer să rămân în casă, mai fac curat prin dulap, vremea nu permite altceva. Și să mă gândesc la el. Trecuseră aproximativ șase luni de când mă sărutase prima dată. Fusesse ca un prim sărut, fusesse așa cum trebuie, chiar de ziua Rozéi. Număram lunile, pentru că nu știam dacă să am sau nu încredere în el, pentru că eram topită. Aveam șaptesprezece ani și el nouăsprezece. Eu știam că el e alesul, văzusem ceva în ochii lui. El credea că vorbesc prea mult și prea serios despre viitor. De aproximativ o lună era o relație exclusivă, chipurile. Eu renunșasem la Cristi din clipa în care mă băgase în seamă, el mai avea vreo două-trei fete care îl așteptau. Mă gândeam că nu prea știam cum să fiu altfel decât serioasă. Eram tot timpul atentă să nu o fac de râs pe mamaie, că doar eram în grija ei. Petrecusem mai mult timp cu ea decât cu mama, pentru că „așa era atunci”; de fapt, acel „atunci” devenise toată copilăria și adolescența mea. Mama era plecată în Franța,

soră-mea și cu mine rămăseserăm în țară, să ne terminăm școlile. Ea la Limbi Străine, eu la un liceu de fițe. Îmi plăcea să învăț, dar liceul ăsta storsese din mine orice urmă de blândețe. Mă simțeam zilnic asaltată de pretențiile colegilor și profesorilor. Colegii tot încercau să mă „cizeleze”, niciunul neavând treabă cu învățătura. Profesorii erau plini de pilde, având nostalgia altor vremuri. Era sfârșitul unei ere, adolescenții erau de nestăpânit.

Eram tocilară, asta era clar! Cred că și colegii mei simțeau superioritatea cu care îi tratam de cele mai multe ori. Adică eu aveam timp să învăț, să contribuie la treburile din casă și în weekend eram mereu la țară. Eram cumva mai bună decât ei. Nici nu-mi trecea prin cap că o să obosesc. Rozé locuia în bloc cu mine, eram cele mai bune prietene și colege de suferință în ale dragostei.

Acum era vacanță, peste vreo zece zile era Paștele. Până atunci totul trebuia să strălucească. Slavă Domnului că o convinsesem pe mamaie să nu mai dea mobila cu gaz. Aveam mijloace moderne, dar ea știa că așa reușise să păstreze mobila de zestre a mamei. Era din lemn masiv, cred că nu fusese mișcată niciodată în timpul vieții mele. Mama luase altă mobilă, în rate, pentru apartamentul din București. Deschid dulapul și mă apuc să scot hainele, șterg rafturile și apoi pun hainele la loc. În fiecare an același lucru. Mă minunam că mamaie avea pregătite hainele pentru înmormântare. Nu știu ce planuri își făcuse, dar sigur erau făcute de multă vreme. Înelite frumos, cu un cearceaf curat, erau prosoapele cusute de mâna ei, prosoape care urmau

să fie date de pomană. Separat stăteau schimburile în care urma să fie îngropată și, alături de ele, un săpunel 8x4. Lumea la țară așa spunea – săpunel. Săpun era ăla din pod, pe care îl făcea ea toamna și îl parfuma cu pelin. Ea tot pe același îl folosea. Era printre puținii oameni din sat care aveau baie în casă și se spăla cu săpun de casă învelit într-o bucată de perdea veche. Noi foloseam șampon și săpun normal, miroseau mai îmbietor. După părerea ei, ne spălăm cam des, semn că ceea ce foloseam noi nu era așa eficient ca săpunul ei. Nu puteam să o contrazic și continuam să ne spălăm pe ascuns.

Îmi cam înghețaseră mâinile. Îmi plăcea să fiu singură și cred că Rozé simțea lucrul ăsta. Îmi plăcea și camera aia de la drum, care nu avusese niciodată sobă. Era imposibil de încălzit, pentru că nu avea ușă, avea un fel de arcadă stilizată pe post de intrare.

Știam toate crăpăturile din arcadă, doar o ștersesem de praf de atâtea ori. Și, cum intrai pe stânga, pe perete, era un întrerupător care se rotea. Mi-era frică de întuneric, așa că mă obișnuisem să aprind lumina pe pipăite. Asta era casa mea.

– Hai, că sunt gata, mă trezește Rozé din reverie.

– Vin!

Știa să facă niște turte, așa le zicea ea, simple, fără drojdie. Se mișcase repede, ca de obicei. Aveam și niște brânză tare de la bunica ei din Moldova. Fusesem și eu acolo o dată, era frumos, pitoresc. Dar parcă noi aici ne simțeam în largul nostru. În bucătărie se încălzise puțin de la aragaz, dar trebuia să mâncăm repede, dacă voiam să fie calde turtele. Nici nu ne trecea prin cap să mâncăm la căldură în

casă. În cameră se bea mult Pepsi, noptierele doseau sticlele goale. Nici cu asta nu era de acord mamaie, așa că ne strecuram pe ușa de la coridor.

E deja vineri înainte de Paște, alerg ca o bezmetică dintr-un capăt în celălalt al casei, mă grăbesc să prind rata. Trebuie să apuc să-mi spăl hainele la București, azi plec cu rata, mâine la prânz mă întorc. Vine și mama, a reușit să-și ia concediu. Întorc colțul unui preș de la coridor, ca să țină ușa deschisă. Mai arunc un ochi, să fie totul la locul lui. Perdelele sunt proaspăt apretate, la fel și milieurile. Toate paturile au câte un cearceaf care atârnă până aproape de podea, cearceafuri brodate, și o velință din cele făcute de mamaie, când țesea la război.

În casă miroase a săpun de casă și a Pronto. Îmi iau ghiozdanul, e burdușit cu haine murdare, e mai simplu să le spăl la București.

– Mamaie, am plecat. Săru’-mâna! Vrei să-ți aduc ceva?

– Hai, umblă sănătoasă! Vine Nicu diseară cu mielul, atât. Vino mâine, că nu are cine să guste ciorba.

– Bine. Pa!

Rozé mă lăsase singură de câteva zile, avea de făcut curat și acasă. Toată lumea se gândea că noi ne distram prea bine de fiecare dată când eram lăsate la țară și că aveam nevoie să ne aducă cu picioarele pe pământ. Ce porcărie! Muncisem mult zilele astea și singura recompensă fusese că, într-adevăr, el venise.

Mă bucuram să merg măcar o zi la București, să fac o baie în cadă, să-mi curăț unghiile. Doar de vreo două zile se făcuse mai cald, în rest bătuse vântul. Cel mai greu fusese la bucătărie, de scos grăsimea de pe toată vesela, de curățat vitrina. Apa fierbinte, cu detergent, se răcea imediat, mâinile erau crăpate și puțin bronzate de vântul de primăvară. Dar o scosesem la capăt, mamaie era mulțumită.

– Săru’-mâna, salut femeile bătrâne, ieșite pe la garduri.

– Să crești mare, mămică. Da’ ce faci, pleci?

– Mă întorc mâine.

Abia așteptam să o văd pe mama, plus că îmi plăcea să merg la aeroport. Știu că nu îi era ușor nici ei, dar uneori mă încălzea gândul că stau cu mamaie și ea e mai liniștită acolo. Kati nu mergea la țară decât la sărbători. Kati e sora mea. I se părea prea frig iarna și vara mergea la mama tatei, căreia îi ziceam bunica. Kati apucase niște vremuri mai bune, când trăia și soțul mamaiei. El murise la puțin timp după ce mă născusem eu. Parcă și văd pozele alea alb-negru, cu un copil botos în cărucior. Era și soră-mea în unele poze, slabă, cu ochii pierduți. Cred că erau tot primăvara făcute, pentru că recunosc florile în ghiveci, pe care mamaie se chinuia să le treacă de iarnă.

Kati mă învățase tot ce știuse că îi lipsise ei. Uneori o veneram, alteori îmi venea să o bat. Mi se părea egoistă, deși nu era. Mă învățase să citesc, să scriu, chestii de îngrijire pentru fete, și uneori îmi povestea despre sex. Cred că mă protejase într-un fel pe care nu puteam să-l apreciez. Ea nu era atașată de

mersul la țară și știam că se gândește la un băiat de la bunica din bloc. O consideram egoistă pentru că nu se grăbea să contribuie la treburile casnice, nu venea să ajute la câmp. Adevărul e că și eu uram cu patimă ciclicitatea acelor lucrări agricole, părea că nu se terminau niciodată. Acu' săpam grădina, puneam ceapă și cartofi, apoi porumbul de sapă, corcodușe pentru țuică, fasole de bătut și pus în pod, caise pentru gem, iar porumb de cules, struguri pentru vin, prune pentru țuică și tot așa. Dacă o aveam pe Rozé aproape, nu le simțeam, părea că ne distrăm muncind.

Ajung în centru, acolo aștepți rata lu' nea Oniță, vine în jur de două. Salut toată lumea din stație și mă gândesc cum ar fi să fie și el acolo. Cu șapca trasă pe ochi, ochii ăia albaștri care îmi plăceau așa de mult. Dar oricum ne vedeam a doua zi, am timp să visez în rată.

– Hai, Rozé, că o pierdem!

Alergăm spre autogară, cu ghiozdanele grele în spate. Autogara pute ca de obicei; uram să trecem printre toți bețivii care își făceau veacul pe acolo.

Mama venise. Am schimbat două vorbe despre școală, dintre care jumătate erau minciuni. Nu puteam să-i spun că la mate nu mă descurc așa bine, pare că profesorul are ceva cu mine. Sau că diriginta ne zicea că suntem o dezamăgire pentru părinții care munceau din greu pentru noi. Eu munceam și mama era plecată! Dacă aveam noroc, îmi făcea Kati unul

dintre renumitele ei sandvișuri pentru recreația mare, altfel făceam ce puteam. Ehh, dar nici nu mai contează! mă îmbărbătez singură.

– Auzi, l-ai văzut pe Ciprian cum se uită la tine? mă întreabă Rozé.

– Eu cred că se uită la tine, prefer să cred că mă consideră indisponibilă.

– Și eu aș spune la fel, dar nu mai știu ce să cred de Marius. Parcă are niște toane de copil.

– Numai noi suntem mari, ei sunt copii, îi spun pe un ton înțelept, apoi mă pufnește râsul.

Ne urcăm în rată, înghesuiți ca sardelele. Toți țărani au venit la București azi?! E obiceiul ăla împământenit, cum că trebuie să te înnoiești de Paște. Adică un rând de haine, nimeni nu-și permite mai mult. Haine pe care le porți până la epuizare toată vara. Blugi Little Big, un tricou, poate două și ceva de încălțat.

Ce noroc pe mine cu mama! Mi-a adus o bluză cu vedere la buric și un deodorant cremă care nu se găsește la noi, Narta. A adus și multe dulciuri, printre care și un borcan imens de Nutella.

După o oră chinuitoare, lipită de oameni igienizați îndoielnic, am ajuns. Coborâm la bufet, deși acolo nu mai e bufet, a rămas așa, o vorbă. Și vremea asta ciudată, cerul e întunecat, nici nu-mi aduc aminte de duminica Floriilor, ca să estimez cum va fi vremea mâine. Nu e mișto să plouă când mergem la foc – marea atracție din noaptea de Înviere. Se face lângă gardul cimitirului un foc din cauciucuri, foc care e întreținut toată noaptea. Vine toată lumea, babele stau în biserică, noi în jurul ei.

Sper să vină și el, deși nu știu niciodată nimic. Aștept și sper.

Am și ajuns în dreptul bisericii, copiii au început să pregătească locul pentru foc. Încă puțin și am intrat pe drumul drept spre mamaie. Țsta e drumul meu! Pe banca de la casa părăsită ne facem de cap în fiecare noapte de după discotecă. Copacii stau să înflorească, dar i-a împiedicat frigul. Miroase a verde, a primăvară, toate curțile sunt curate, copacii dați cu var.

– Săru’-mâna, mamaie!

– Să fiți sănătoase!

– Ai ceva de mâncare? Nu am apucat să mănânc nimic. Ți-am adus halva pentru azi. Că mâine poate mâncăm și noi ceva mai bun.

– Ce-are, fa, halvaua? Nu e bună?

– E bună, dar un tort e și mai bun! îi zic.

– Să vă schimbați, să veniți la masă. Am făcut o tocană de cartofi. Dacă vreți, vă fac și câte un ou.

– Vrem, că ne e foame rău. Da’ mai ascunzi mata castraveți murați pe undeva?

– Să văd!

Se întoarce cu spatele, dar o simt zâmbind.

Face cei mai buni castraveți murați, în saramură, nu în oțet. Cu ardei iute și usturoi. Are tot timpul niște surprize culinare pentru noi. De fapt, cred că e cea mai mare bucurie a ei, să hrănească oamenii.

Lăsăm ghiozdanele, scoatem haine de lucru, ne schimbăm. E frig în casă, tot merge să mai facem focul. În bucătărie miroase bine, a tocăniță. Zdrobim cartofii cu furculița, ca pentru un copil, apoi mamaie ne pune câte un ou ochi alături.

– A venit mă-ta?

– A venit ieri, am fost la aeroport, să o luăm. Vine și ea mâine, cu părinții lu' Rozé.

Rupem din pâinea proaspătă și întingem în tocană. Aici nu se uită nimeni în gura ta, să vadă câtă pâine mănânci. Slavă Domnului!

Stăm pe pătuc și așteptăm. E cam răcoare, dar măcar nu plouă. Pătucul ăsta e un fel de bancă la poartă. Și uite că vine, cu eternul lui prieten, Bursuc. Cu geaca albastră cu roșu, puțin roasă de vreme și de spălat de mână. Cu mersu-i crăcănăt de bărbat. Și cum privesc spre el, simt că mi-e drag, așa de drag, că toate celelalte lucruri pălesc. Se apleacă să mă pupa.

– Hai, bă, iar vă pupați?! comentează Bursuc, care uneori e Boris, pentru că seamănă cu motanul din „Floarea cu Șapte Culori” când i se lățește zâmbetul.

Mă ia de mână strâns și mergem spre biserică. Uau! Cum sună asta, să mergi spre biserică. Cu el! Cred că sunt pierdută și pentru o clipă îmi trece prin cap că nu e bine ca el să vadă asta.

La biserică s-a strâns deja lume, babele înăuntru și restu' lumii afară, la foc. În fiecare an se găsește un întreprinzător să aducă și băutură. Ne întâlnim cu prieteni, verișori, bifăm puțin evenimentul și fiecare se retrage mai la întuneric. E singura dată din an când te poți giugiuli lângă biserică fără să-ți fie frică. Și singura dată când poți să stai până la cinci

dimineața, chipurile, să iei Paște.

Spre dimineață, ne înghesuim cu toții în biserică. Miroase a transpirație, a lumânări și a pâine cu vin. În urmă cu câteva minute, mă lăsasem strivită și pipăită de un băiat. Pipăit și giugiulit, asta era deocamdată și era suficient. O văd pe mamaie că dă din cap, nemulțumită; vrea să spună că nu m-a văzut în biserică până atunci. Eu am obrajii încinși, puțin de rușine, de excitație și de tinerețe. Luăm bucata de pâine cu vin și plecăm spre casă. Ajungem acasă și ne prăbușim obosite în pat. Afară e încă întuneric, iar înainte de a stinge lumina, mă uit încă o dată la icoana din cameră. Are un fir de salcie înfășurat la unul dintre colțuri, de la Florii. Mormăi în gând o rugăciune, dar nu apuc să o termin, că adorm.